

[Aksel Larsen.]

til Opførelse af en ganske uhyrligt udseende Bygning til Restaurant paa „Bellahøj“, til Trods for at en Restaurationsbygning deroppe kunde være tilvejebragt for 40 000 Kr., og oven i Købet gaar saa vidt som til at give 22 000 Kr. ud for at skaffe Restauratoren en Bopæl. Den Slags har vakt meget stor Misfornøjelse i København, ikke mindst blandt dem, der bestandig møder det Argument: Vi har ingen Penge til at yde større Bevillinger — nemlig de arbejdsløse, de fat-

Nu fortsætter imidlertid Borgerrepræsentationen og Rigsdagen i samme Skure ved at ville lønne Folk gennem 3 Aar, i hvilke de ikke skal bestille noget i Kommunens Tjeneste. Jeg synes, den Slags er farligt, og jeg maa have Lov til at minde om en Debat, der blev ført her i Tinget i Gaar om et andet Lovforslag. Da sagde man fra Regeringens Side: Det har vi ikke Raad til, Pengene kan ikke skaffes. Nej, der er Forskel paa Kong Salomon og Jørgen Hattemager, og der er altsaa ogsaa Forskel paa Borgmestrene Hedebo og P. J. Pedersen, og hvad de nu hedder, og saa de arbejdsløse, de gamle og Invaliderne her i København.

Ja, jeg siger dette saa tydeligt, som jeg kan sige det. Jeg henstiller, at man inden for Socialdemokratiet endnu en Gang overvejer dette, jeg henstiller, at man vedtager vort Ændringsforslag og lader Slutningen af § 13 udgaa. Og skulde man ikke ville det, saa henstiller jeg meget alvorligt til Socialdemokratiet at tale indgaaende med dem af Partifællerne i den nuværende Magistrat, som skal nedlægge til 1. April, og faa dem til alligevel at nøjes med den dem tilkommende Pension, faa dem til at lade være med at stille Krav om den Løn, som man saa generøst tillægger dem i Henhold til denne Lovs § 13. Hvis noget saadant sker, vil det betyde en kolossal moralsk Styrkelse for Socialdemokratiet, og det vil være til usigelig stor Gavn for Arbejderbevægelsen i det hele taget.

H. F. Ulrichsen: Jeg vil gerne udtale min Glæde over, at det med Tilslutning fra alle Sider er udtalt i Udvalget, at det er paatrængende nødvendigt snarest muligt at faa et Fællesorgan eller Former for Samvirke imellem Hovedstadskommunerne og de i Nærheden af Hovedstaden liggende Kommuner, som paa forskellige Omraader har fælles Interesser med Hovedstaden. Det er mit Skøn, at der er en stedse stigende Stemning for, at et saadant Samarbejde kommer til at omfatte et forholdsvist stort

Antal Kommuner, og jeg har allerede tidligere her i Rigsdagen haft Lejlighed til at gøre gældende som min Opfattelse, at det naturlige vilde være at slaa Storkøbenhavn sammen med Københavns Amtsradsreds til en Enhed, i hvert Fald for dette Omraade skabe et fælles Organ til Løsning af de særlige Opgaver, som har Interesse for hele Omraadet, Byplansopgaver, trafikale Opgaver o. s. v.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne sige et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Rager, som har talt navnlig om den Titel, Overpræsidenten har, og oven i Købet har karakteriseret den saa skarpt, at han brugte Ordet latterlig. Jeg synes ikke, dette Udtryk er rigtigt. Jeg noterede, at det ærede Medlem Hr. Rager lidt tidligere i sin Tale bemærkede, at man ikke uden Grund skulde bryde med Traditionen. Jeg synes, Titelen „Overpræsident“ har en saa lang Tradition, at alene det gør, at den aldrig kan blive latterlig. Med Hensyn til den Diskussion, der har været om Overpræsidentens Titel — det har jo oven i Købet været saadan, at et Dagblad har forsøgt at indkalde Forslag til, hvad Overpræsidenten skulde hedde —, vil jeg gerne sige, at jeg kunde ikke tænke mig andre Navne end Stadsamtmand — det lyder lidt tungt — eller Stadspræsident, Statholder eller Præfekt, men jeg tror ikke, nogen vil synes, at disse Navne er tiltalende, lyder bedre eller er mere danske end den Titel, der har Traditionen for sig: Overpræsident. Men paa det Tidspunkt, da eventuelt Statens Tilsynsmyndighed bliver den samme for hele Københavns Amtsradsreds og for selve Hovedstaden, vil det være naturligt, og der vil da ikke være noget i Vejen for at bruge Titelen Stiftamtmand; for der vil saa ikke længere kunne ske samme Forveksling mellem Overpræsidentiet paa den ene Side og Stiftamtmandens Kontor paa den anden Side, som hvis man havde Stadsamtmand og Stiftamtmand, begge to residerende i Hovedstaden.

Endelig skal jeg tilføje, at jeg i og for sig vilde have fundet det naturligt, nu da man alligevel ændrer Navnet „Borgerrepræsentantskabet“ til det gængse Navn „Borgerrepræsentationen“ — og det maa indrømmes, at det var gængs —, at man saa havde brugt det mere pompøse Navn „Byens Raad“ eller maaske „Borgerraadet“ — det staar der jo ogsaa paa Raadhuset —, og jeg synes meget vel, man kunde bruge den Betegnelse om Forsamlingen som Helhed og samtidig bruge det naturlige og hævdvundne „Borgerrepræsentant“ om de enkelte Med-